

Böndör Pál

Zöld, örökzöld

Miután a helyi szokásokhoz igazodva
kötelező félórai alkudozás után
megvásároltam a két ceruzaelemet
a szingapúri elárúsító teával kínált
és megkérdezte hogy honnan jövök.

Hiába soroltam neki: Magyarország
Jugoszlávia (még egyben volt) Ausztria
Románia Csehszlovákia (szintén egy
ország volt még) a maláj fiatalember
egyre szomorúbban vonogatta a vállát.

Olaszország említésénél végre
felcsillant a szeme és váratlanul rázendített:

– *Ella mi fu rapita.*

Verdi után Donizetti következett:

– *Una furtiva lacrima...*

Szóval olyan olasz féle vagyok? –
nézett rám meghatottan a pult mögül
még mindig a hőstenor pózában.

– Igen – vontam most én vállat – majdnem olasz.
Majdnem szlovák és majdnem szerb. Magyar.

A régi formáját sem hozta, csak susogott és sziszegett

Mint az a régi labda volt
mely valahol mindig eresztett – hol itt feslett fel hol ott –
úgy viseli magát e test
– hiába rugdalják a teszten
alig mozdul egy araszt.
– Itt lenni már nem is szeretsz
s a tehetetlenség maraszt

csupán! Nem vagy többé te ott-
hon itt! – miközben mondta ezt
többször ki- és becsomagolt.
Föltett egy Ellington lemezt.
– Igazad van ha kinevetsz –
mondta – lehúz a sok ballaszt
s elrugaszkodni nem ereszt.
A tehetetlenség maraszt?

hűség? Az Úr a sarki bol-
tig vezet minket s elereszt.
Töltött még egy kevéske bort
– hányszor játszottuk már el ezt? –;
egy átfecsegett nyári est
fényes s nehéz mint a damaszt

s agyadba hogy belebetegedsz
 a tehetetlenség mar... (Azt
 hiszem elégedett lehetsz
 hogy az AJÁNLÁS elmaradt s
 nem írt le mint feleslegest.)

A pannon tengeren

Hajózni kell? Kezére játszik itt
 minden. Szerencséje volt már megint!

A Bácskában valahol otthon ül

a versét mégis úgy írja mint
 aki palackpostára kényszerül
 egy szirten éhesen s meztelenül.